

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Dyrehaugen

Citation: Aarestrup, Emil: "Dyrehaugen", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 153. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workiddyrehaugen.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

DYREHAUGEN

1.

Slip mig. Dreng! I splitte mig Kjolen og Kraven!
Au! To børste mig Ryggen, tre børste mig Maven.
Og I skal betales? Skilt og Bestalling er ægte -
Ja, man mærker det strax, I er Embedsmænd, Knægte!

2.

O Bakke, hvis Grønsvær mig tidlig har baaret,
I hvis Bøg jeg et Navn, et elsket, har skaaret!
Jeg hilser din Top, som Teltene skjule.
Dine spattede Fiirbeen, din lerede Hule!

3.

End eengang vil jeg i Løvfaldet vade,
Skjøndt ikke, som fordum, gantes med de Glade;
End eengang blandes i Vrimlen og see
Det Gjøglerie, det Fjas, hvorover man tør lee.

4.

Efter Bakkens Friction og electricke Trængsel
Har Ungdommen altid, siges der, en Længsel;
Der vil jeg staae, i den brogede Strøm,
Mindes forsvundne Dage, og drømme en gammel Drøm.

5.

I Verdenstheatret sig Mængden forsamler.
Der maa jeg ind; man føler og famler -
Tillad, at jeg trykker om Livet dig. Søde;
Seer du? Solen gaaer ned og Alperne gløde.

6.

Eqvilibrist, som baglængs bøiet fra Pælen
Løfter den Skilling, man smed dig ved Hælen;
Heller, som du, gad jeg søge min Skilling,
End, blodrød ved et Buk, i den modsatte Stilling.

7.

Bjergpræken holdes; en Karl gjør Mirakler
Og faaer dem til at lee, de grædefærdige Stakler!
Mig helbreder han ikke mit skriftkloge Væsen,
Hvor høit end han gaber, hvor stærkt han kridter Næsen.

8.

Syv Amagerpiger, sammenhægtet i Rad,
Brogede om Halsen som et Neglikeblad;
Naar jeg trykker den Første i Trængslen et Sted,
Gad jeg vidst, om den Længstborte føler det med.

9.

Som i Indiens hellige Stad, i Benares,
Oxer, Aber især, ansees og bevares.
155 Hør, hvor i Teltpagoden det hyler og tuder!
See paa Bordet Mavens phantastiske Guder!

10.

Musrose fra Valby, i Silkeærmer grønne,
O hvor svulmende er du, udspringende Skjønne!
Din Fylde, din Rødme, hvor frodig og fager!
Og dog en Rosenorm maaskee i Hjertet dig nager.

11.

Perlende af Sved, forpustet af Varmen,
Slæber en Fader sin store Datter paa Armen;
Bagefter, med Hatten, Fruen frugtsommelig.
Og en hvid Bologneserhund, klippet guddommelig.

12.

Er det en Elephant, som brølende stamper?
Nei, Publikum er det, blandt Brædeskurets Lamper.
Jo mere ved Næsen man trækker det og snapper,
Jo mere det jubler, jo mere det klapper.

13.

Din blaae Atlastrøie, Chinafarer, falder
Fra Skuldren med Knaphullets Liliekonvaller!
Hvilket Eiland med Buske! og bag Busken den lille.
Sminkeglødende, nøgne, sortøiede Vilde!

156

14.

Du blege Mand i Døren, som med dristigt Snit
Skiller Hovedet fra Kroppen - prøv det med mit!
Du samler dem igjen? man bliver kun lidt mat?
O, hvorfor er dog Enden paa Legen saa plat?

15.

Syng, gamle Jøde! Dig kaster bag Ryggen
Egetræet selv sit Blad i Parykken;
Slaae som en Nattergal! brum som en Bjørn!
Du kan dem sagtens more, de lattermilde Børn!

16.

Løve! som ruller Øiet bag Manken,
Og strækker den uhyre Klo henad Planken;
Var du saa grum, som din Vogter, da du var fri?
Umuligt! saa løi begges Physiognomie.

17.

Jeg kjender dig igjen i dit Haars sorte Hjelm,
Med Guldlorgnetten og Parasollen, Skjelm!
I Trængslen behøver ei Kjæresten dig ganske -
Giv mig din runde Arm! Han har jo din Handske.

18.

Op mod Skyerne Gyngens propfulde Æsker,
Klavrende Dreng, muntre Arabesker!
157 Flammer paa Skorstenen, Flage paa Teltet,
Og i Græsset en Vogn med tre Kjællinger væltet!

19.

Hvor blusser din Kind efter Ridetouren, Hulde!
Hvor er dine Lokker guldfagre og fulde!
I Tanker staaer du og grubler - kun Hunden,
Springende, snapper et Kys dig fra Munden.

20.

Bonaparte, Tordenskjold, Robespierre -
Brune Banditter, Tyrkernes Herre -
Konger og Keisere - see, hvor de staae.
Som i levende Live, med Voxnæser paa!

21.

Din Fader og Moder blev borte; o, vi ville
Hjælpes at søge dem. Græd ikke. Lille!
Selv misted jeg min Fader og Moder, som du
En syvaarig Stakkel, og jeg leder endnu.

22.

Den Væxt har ingen, undtagen en Venus paa Kloden;
Af Skum hænger endnu noget om Hoften og Foden;
Det er hende selv, Aphrodite, huldsaligst blandt Koner,
Syposen en Concha, Søofficerer Tritoner!

158

23.

Et gesvindt Kakkellorum, et Pust, ikke mere.
Og Marsviin er Roser, Vandet Madera.
Her kan du see, ikke altid det svigter.
Men der er Mulighed i det. Lejlighedsdigter!

24.

Olding, som strækker i Græsset de støvede Lemmer!
Forgjæves den sidste Draabe af Flasken du klemmer.
Du føler endnu dig som kummerlig Borger,
Du finder endnu i din Sjæl de elendige Sorger.

25.

Disse Blik, som Athenes, saa dybe, saa store,
Du veed ei, Ven, hvor de i mit Hjerte sig bore,
skjøndt skygget af Krepflor - Ak, den henvisnende Enke!
De bandt mig engang med en Forglemmigeislænke.

26.

Bag mossede Stene, bag mørkegrønne Blade,
Forfrisk mig, du sprudlende, kolde Najade!
O I Trætte af Livet! hvad lædsker vor Tørst?
Dødens eensomme Kilde, den isnende, først.

159

27.

Forvovne Mø, hvem Faunen i Lunden
Lister sig bag efter, spidsende Munden -
Maanen sig tænder, en Nattergal klukker -
Venter du nogen? Du rødmer og sukker.

28.

Kukuk! hvorlænge skal jeg leve? Trompet
Mig min Skjæbne, usynlige Skovens Prophet!
Et Aar kun? - Du tier! - Godt, at det ender!
Farvel, lille Jord, da! Vi skilles ad som Venner.

160

161